

Najważniejsze punkty Odnowionej Instrukcji Ogólnej do Mszału Rzymskiego

Niniejsze streszczenie zostało opracowane aby uwypuklić najbardziej znaczące poprawki, z jakimi mamy do czynienia w „Odnowionej Instrukcji Ogólnej do Mszału Rzymskiego” (GIRM) oraz w „Wytycznych odnośnie celebracji i udzielania Komunii świętej pod dwiema postaciami w Diecezjach Stanów Zjednoczonych”. Poniższe streszczenie ma także na celu wyjaśnienie istniejących zasad oraz przekazanie szczegółowych ustaleń dotyczących sprawowania Eucharystii w Archidiecezji Chicago.

To streszczenie, w żaden sposób nie zwalnia jednak nikogo z obowiązku uważnego czytania i studiowania odnowionej “Ogólnej Instrukcji do Mszału Rzymskiego” oraz „Wytycznych odnośnie celebracji i udzielania Komunii świętej”.

Zgromadzenie liturgiczne

Sprawowanie Eucharystii jest dziełem całego Kościoła, a każdy z uczestniczących w niej, czy to osoba konsekrowana czy świecka, wszyscy wierni, powinni otrzymać odpowiednią pomoc, aby zdali sobie sprawę z tego, jak wielkie znaczenie dla życia parafii ma ta Niedzielną celebracja, i że w istocie, stanowi ona centrum całego chrześcijańskiego życia Kościoła. (zob. GIRM, n. 1-26).

Każdy z uczestniczących w Eucharystii powinien przygotować się przed rozpoczęciem liturgii. Dlatego należy zatroszczyć się o zachowanie milczenia, tak pomocnego wszystkim w tym przygotowaniu się do sprawowania świętych czynności. (zob. GIRM, n. 45).

Uwaga: Jeśli świątynia posiada specjalne miejsce, w którym ludzie gromadzą się i wzajemnie witają, wówczas milczenie może towarzyszyć im przy ich wchodzeniu do wnętrza kościoła. Jeśli ludzie witają się wzajemnie

wewnątrz świątyni, wówczas należy zachować chwilę ciszy przed rozpoczęciem liturgii.

Cisza powinna być zachowana także w trakcie Mszy świętej, szczególnie w następujących jej momentach jest zalecana: po wezwaniu do modlitwy przez kapłana, po pierwszym i drugim czytaniu, po homilii i po Komunii świętej (zob. GIRM n. 45).

Należy zachęcać i wychowywać wiernych do aktywnego uczestnictwa szczególnie w tych częściach Mszy świętej, które z natury rzeczy powinny być śpiewane. (zob. GIRM, n.39-41).

To aktywne uczestnictwo przejawia się także przez wykonanie wspólnych postaw i gestów, jakie wierni powinni zachować:

□ skłaniając głowę, w czasie Wyznania Wiary, na słowa: „za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem.” (zob. GIRM, n.137).

□ powstając, w Liturgii Eucharystii, po wezwaniu kapłana “Módlcie się bracia i siostry aby naszą ofiarę przyjął...” i zanim jeszcze odpowiedzą: “Niech Pan przyjmie ofiarę z rąk Twoich...” (zob. GIRM, n. 43, 146).

□ klęcząc podczas Modlitwy Eucharystycznej, począwszy od zakończenia śpiewu „Święty...”, aż do odśpiewania „Amen” (przed „Ojciec nasz” włącznie). (GIRM, n. 43).

Uwaga: Jeśli Msza święta odprawiana jest w miejscu, które nie pozwala na klęczenie, na przykład w sali gimnastycznej, wtedy wierni skłaniają głowy, gdy kapłan przyklęka po konsekracji chleba i po konsekracji wina. (zob. GIRM n. 43).

□ Zachowując parafialny zwyczaj klęczenia lub stania po “Baranku Boży”, w czasie podchodzenia do Komunii świętej aż do modlitwy po komunii.

Uwaga: W Archidiecezji Chicago, Ks. Arcybiskup postanowił zezwolić parafiom na zachowanie dotychczasowego zwyczaju. (zob. GIRM, n.43)

☐ Skłaniając swoją głowę w kierunku hostii, trzymanej w ręku szafarza, jako znak czci, przed przyjęciem w Komunii Ciała i Krwi Pańskiej (zob. GIRM, n. 160).

☐ Zachowując zazwyczaj postawę stojącą, podczas przyjmowania Komunii świętej. (zob. GIRM, n. 160).

Wszyscy wierni, zasadniczo powinni przyjmować Ciało Pańskie z hostii konsekrowanych w czasie danej Mszy świętej. (zob. GIRM, n.85)

Wierni mogą przyjmować konsekrowane hostie albo na dłoń lub do ust, stosownie do ich decyzji (zob. GIRM, n. 160).

W przypadku Komunii pod dwiema postaciami, nie zezwala się na zanurzenie Hostii w kielichu przez samego komunikującego. (zob. Wytyczne, n.50, GIRM, n.287).

Kapłan

Liturgia Eucharystii jest darem od Boga dla Jego Kościoła i dlatego nikomu nie wolno, z kapłanem celebrującym włącznie- dodawać, opuszczać, lub zmieniać cokolwiek w celebracji Mszy świętej, chyba że przepisy zezwalają na dokonanie wyboru między różnymi opcjami. (zob. GIRM, n.24).

Jeśli tabernakulum jest umieszczone w prezbiterium kościoła, wtedy kapłan i osoby posługujące przyklękają przed nim po przyjściu do ołtarza oraz przed odejściem od niego na zakończenie Mszy; nigdy jednak podczas samej liturgii (zob. GIRM, n. 274).

Modlitwy własne kapłana (to jest przed Ewangelią, w czasie przygotowania darów, a także przed i po Komunii kapłana) powinny być wypowiedziane cicho (zob. GIRM, n. 33)

Nie zezwala się na to, aby w czasie Liturgii Słowa, do czytań, w których zawiera się Boże słowo, dodawać inne albo zastępować je tekstami pozabiblijnymi. Zob. GIRM, n.57)

Homilia, jako że jest najważniejszym elementem Liturgii Słowa, powinna być przygotowana ze szczególną troską. Nie powinno się jej pomijać w niedziele lub święta nakazane. Zasadniczo, powinna być głoszona przez kapłana

celebrującego Mszę św., koncelebrującego, lub diakona, ale nie może być głoszona przez osobę świecką (zob. GIRM, n. 66).

Co do Wyznania Wiary, do użytku liturgicznego dopuszcza się jedynie formułę zatwierdzoną przez Kościół. (zob. GIRM, n.67).

We Mszach świętych w dni powszednie Okresu Zwykłego, można używać modlitw z poprzedniej niedzieli. Dopuszcza się także do użytku oracje z

innej niedzieli Okresu Zwykłego, albo jedną z modlitw przewidzianych w Mszale w różnych potrzebach. (zob. GIRM, n.363).

Podczas przygotowania darów, modlitwy błogosławieństwa chleba i wina mają być wypowiedziane oddzielnie, a nie w tym samym czasie. Powinno się je wypowiedzieć zanim kielich albo patena zostaną położone na ołtarzu (GIRM, n. 141-142).

Jest rzeczą właściwą, aby kapłan, jeśli tylko potrafi, śpiewał te części Modlitwy Eucharystycznej, do których przypisana jest melodia (zob. GIRM, n. 147).

Na znak pokoju, kapłan zwykle pozostaje wewnątrz prezbiterium, ale ze względów duszpasterskich, może przekazać znak pokoju niektórym wiernym będącym w pobliżu prezbiterium. (zob. GIRM, n 154).

Uwaga: w niektórych parafiach, należy zachować szczególną troskę przy przekazywaniu znaku pokoju, tak aby zachować właściwe proporcje i znaczenie tego obrzędu w całości liturgii, szanując jednocześnie znaczenie tego obrzędu w celebracji Eucharystycznej. Proboszczowie, którzy chcieliby przedyskutować ten temat, powinni skontaktować się w tej sprawie z Office of Divine Worship.

Obrzęd łamania chleba może być dokonany tylko przez kapłana celebrującego Mszę św. Kapłan koncelebrujący i diakon mogą w tym pomagać. Odnosi się to zarówno do podzielenia konsekrowanych hostii na patenie jak i do rozlewania Krwi Pańskiej do pomocniczych kielichów. (zob. GIRM, n. 83, Wytyczne, n. 37).

Uwaga: Czasami, ze względu na potrzebną większą ilość kielichów, może okazać się koniecznym rozlanie niekonsekrowanego wina do tych kielichów podczas przygotowania darów. Wówczas kielichy te pozostałyby na ołtarzu podczas konsekracji w czasie Modlitwy Eucharystycznej.

Kapłan celebrujący oraz koncelebranci (jeśli są obecni), powinni przyjąć Komunię zanim zostanie ona udzielona komukolwiek innemu. (zob. GIRM, nn. 158, 160, 182, 244).

Kapłan (i diakon, jeśli jest obecny) powinien przekazać naczynia liturgiczne zawierające konsekrowane postacie - pateny, puszki, kielichy - nadzwyczajnym szafarzom Komunii świętej (zob. GIRM, n.83, 160; Wytyczne, n.140).

Diakon

Podczas procesji na rozpoczęcie Mszy świętej, diakon niosąc Ewangeliarz, jeśli jest używany, poprzedza koncelebransów i celebransów głównego. Następnie umieszcza Ewangeliarz płasko na ołtarzu, przygotowany do głoszenia Ewangelii. Jeżeli diakon nie niesie Ewangeliarza, wówczas idzie w procesji po prawej stronie głównego celebransa. (zob. GIRM, n.194).

Uwaga: Lekcjonarz nie jest niesiony w procesji, lecz kładzie się go na ambonie przed rozpoczęciem Mszy świętej. (zob. GIRM, n. 118, 120). Pod nieobecność diakona, lektor może nieść Ewangeliarz, jeśli jest używany w procesji

na wejście. Ewangeliarza nie niesie się w procesji na zakończenie Mszy świętej. (zob. GIRM, n. 120, 194)

Diakon otrzymuje Komunię pod dwiema postaciami zaraz po Komunii kapłana.

Diakon, jeśli może, powinien klęczeć podczas Modlitwy Eucharystycznej, od epiklezy do

podniesienia kielicha, to jest dokładnie przed Aklamacją: „Oto wielka Tajemnica wiary” (zob. GIRM, n. 179).

Diakon przyjmuje Komunię świętą pod dwiema postaciami od kapłana zaraz po Komunii samego kapłana. (zob. GIRM, n 182).

Diakon pomaga w rozdzielaniu Komunii szafarzom nadzwyczajnym oraz ludziom. Może także pomagać przy przekazywaniu szafarzom

nadzwyczajnym naczyni liturgicznych. (zob. GIRM, n 182; Wytyczne, n. 38, 40).

Jeśli Komunia jest rozdzielana pod dwiema postaciami, wówczas diakon powinien podawać Krew Pańską (zob. GIRM, n 177, 184).

Nadzwyczajni szafarze Komunii świętej

Uwaga: W Archidiecezji Chicago, Arcybiskup zezwolił na następujące sposoby udzielania Komunii świętej nadzwyczajnym szafarzom Komunii świętej:

Nadzwyczajni szafarze komunii świętej mogą wejść do prezbiterium i zbliżyć się do ołtarza dopiero po przyjęciu komunii świętej przez kapłana. (zob. GIRM, n. 162, Wytyczne, n. 38).

Po przyjęciu komunii świętej przez kapłana (i diakona, jeśli jest obecny), kapłan może udzielić Komunii świętej dwóm z szafarzy nadzwyczajnych.

Kapłan może wtedy dać jednemu z tych szafarzy kielich, a drugiemu naczynie z konsekrowanym chlebem. Ci dwaj szafarze mogą następnie

udzielić Komunii pozostałym osobom posługującym (diakon, jeśli jest obecny, może pomagać).

Kiedy wszyscy szafarze przyjęli Komunię, podchodzą do ołtarza, gdzie kapłan lub diakon przekazuje im naczynie z konsekrowanymi hostiami. Wówczas szafarze przechodzą na przydzielone im miejsca udzielania Komunii świętej. (zob. GIRM, n 162). Szafarze nie mogą dodawać czegokolwiek do słów komunii: "Ciało Chrystusa," "Krew Chrystusa" (zob. Wytyczne, nn. 41, 43).

Nadzwyczajni szafarze Komunii świętej powinni przyjąć Komunię

zanim rozdziela ją pozostałym wiernym, a nigdy po jej udzieleniu (zob. Wytyczne, n. 39).

Arcybiskup Chicago zezwolił nadzwyczajnym szafarzom na to, aby pomagali kapłanowi w spożyciu tego, co pozostało z Drogocennej Krwi, po przyjęciu jej przez wszystkich wiernych. Nadzwyczajni szafarze mogą także pomagać przy puryfikacji naczyń liturgicznych na bocznym stoliku. Zezwala się także na przykrycie naczyń liturgicznych odpowiednim materiałem na bocznym stoliku i oczyszczeniu ich po Mszy świętej. (zob. Wytyczne, n. 52).

Zabrania się wylewania pozostałej po Komunii Krwi Pańskiej do ziemi lub do sacrarium (zob. Wytyczne, n. 51-55).

Uwaga: Wspomniane „Wytyczne odnośnie celebracji i udzielania Komunii świętej” nic nie wspominają o podchodzeniu do tabernakulum przed albo w trakcie Komunii świętej, aby wyjąć

konsekrowane już hostie. W „Wytycznych” zakłada się, że taka ilość hostii zostanie konsekrowana, że wszyscy, którzy uczestniczą w Eucharystii, przyjmą hostie konsekrowane w czasie tej Mszy świętej. (por. GIRM n. 85, 118c). Co więcej, w “Wytycznych” tych nie ma niczego takiego, co zabraniałoby komukolwiek innemu niż kapłan (na przykład, diakonowi czy nadzwyczajnemu szafarzowi komunii świętej) zebrać to, co pozostało z konsekrowanych hostii po komunii i zanieść to do tabernakulum.

Lektorzy

Jeżeli używa się Ewangeliarza, lektor może nieść go pod nieobecność diakona i położyć go płasko na ołtarzu, przygotowany do głoszenia Ewangelii (zob. GIRM, n. 194-195).

Uwaga: Lekcjonarz nie jest niesiony w procesji, lecz kładzie się go na ambonie przed rozpoczęciem Mszy świętej. (por. GIRM n. 118, 120). Ewangeliarza nie niesie się w procesji na zakończenie Mszy świętej. (zob. GIRM, n. 120, 194).

Zazwyczaj, słowo Boże głoszone w pierwszym i drugim czytaniu jest czytane przez oddzielnych lektorów (zob. GIRM, n. 109).

Nie wolno dzielić jakichkolwiek czytań biblijnych na części. Wyjątkiem jest tu tylko opis Męki Pańskiej (zob. GIRM, n. 109).

Gdy nie ma żadnego diakona, wówczas lektor albo inna osoba posługująca zapowiada z ambony wezwania Modlitwy Wiernych (zob. GIRM nn. 99, 197).